

har tilfagt os, ved at udtale Ønsket om, at de tilveiebringes (Afbrudelse). Ja, de Herrer maa undskylde mig, men her strække al deres store Rundsind og Skarpsindighed dog ikke til. — Dernæst sagde det ærede Medlem — det forekommer mig, at i Særdeleshed han er meget fri med Hensyn til at tillægge sine Modstandere Bevægelse, som han aldeles ikke er berettiget til at tillægge dem; — han synes at have et stort Talent dertil — at han vilde lade den Maade gaa, hvorpaa jeg udtalte mig i mit første Foredrag, men at den Maade, hvorpaa jeg talte i mit sidste Foredrag viste, at vor Hensigt var en hel anden, end den, vi fremsatte. Svoledes imidlertid det ærede Medlem kan komme til Sigt, forstaaer jeg paa ingen Maade. Det ærede Medlem sagde, at jeg, efterat Konseilspræsidenten havde erklæret ikke at kunne modtage Forslaget, havde udtalt, at nu skulde man „netop“ vedtage det, og dette „netop“ lagde han 2, 3 Gange Eftertryk paa, men jeg har ikke sagt noget „netop“. Jeg har sagt, at vi „desuagtet“ skulde vedtage Forslaget, men jeg har ikke sagt „netop“ (Satter). Ja, de Herrer le, men det skal staa fast, at den ærede Taler lagde saa stærk Bægt paa dette „netop“, som om han derved vilde bevise, at vor Hensigt havde været en anden end den, vi have udtalt. Han tillagde mig det Udtryk, at vi „netop“ skulde vedtage Forslaget, at vi skulde vedtage det paa Trods, og han var saa forlibt i dette Udtryk, at han gjentog det med Bægt flere Gange; men jeg har ikke talt om, at vi „netop“ skulde vedtage det, fordi Ministeriet var derimod. Det er Noget, som er lagt til af det ærede Medlem; derpaa byggede han de Paastande, han fremkom med, og hvorved han sagde, at jeg i mit sidste Foredrag havde viist, at vor Hensigt var en ganske anden end den, jeg havde udtalt i mit første Foredrag. Det skulde de Herrer altsaa le af, at det ærede Medlem kommer her med saadanne hensynsløse og aldeles uberettigede Udtalelser, hvori han tillægger mig saadanne Udtryk og bygger derpaa! — Forsøvrigt er der en Udvei, som jeg virkelig ikke har tænkt paa, før jeg hørte det ærede Medlem og de andre ærede Herrer, men som jeg nu kom i Tanke om. Jeg kom nemlig til at erindre, hvad man tidligere har gjort, naar man har nedsat hele Thinget som Udvalg. Da det Ministerium, man dengang vilde have Dplysninger af, hvilke de Herrer paa den anden Side, der dengang sad i Rigsdagen, vare lige saa ivrige, ja maaste nok saa ivrige for at faae, som vi nu ere det fra vor Side, sagde, at det ikke vilde give saadanne Meddelelser til det hele Udvalg, hvad gjorde da dette? Det nedsatte et Underudvalg, som tog imod Ministeriets Meddelelser. Det gjorde man dengang, og der er jo ikke det Mindste til Hindre for, at man ogsaa kan gjøre det nu, dersom vort Forslag vedtages. Hvis Ministeriet erklærer, det ikke tror at kunne

give saadanne Meddelelser til hele Thinget som Udvalg, har dette jo i sin Paand at nedsette et Underudvalg, og Ministeriet vil da maaste være villig til at meddele, hvad det har at meddele. Det nationalliberale Parti, som dengang stod fjendtlig imod det daværende Ministerium, valgte denne Udvei, og de Herrer kunne altsaa ikke bebrejde os — jo, de kunne, thi hvad kunne de ikke? men de kunne ikke med nogen Ret bebrejde os — at vi sølge deres Exempel og vælge den samme Udvei. Vi have i saa mange Ting fulgt de Herrer's Exempel fra tidligere Tid, men de kunne aldrig finde sig i, at vi gjøre dette. — Der er endnu kun en eneste Bemærkning, jeg skal gjøre lige overfor den høitærede Konseilspræsident's Udtalelser, idet jeg ikke fik den med sidst. Den ærede Konseilspræsident syntes at mene, at Ordene „fremkalde“ og „tilveiebringe“ ere aldeles forskjellige; „tilveiebringe“ var det gale, „fremkalde“ skulde være det bedste. Jeg ser imidlertid ingen Forskjel imellem disse to Ord, efter at man har faaet Tilfagn om at faae disse Dplysninger. Hvis man ikke havde det, kunde der maaste findes en lille Nuance med Hensyn til Meningen af disse to Udtryk; men naar Regjeringen gennem sin Chef siger, at Dplysninger kunne gives, er jeg virkelig ikke istand til at se, at der er nogen Forskjel mellem „fremkalde“ og „tilveiebringe“. Jeg vil, for at slutte, med hvad jeg begyndte, sige, at dette er mig et nyt Bevis paa, at den ærede Konseilspræsident har en afgjørende Tilbøielighed til at se noget Slemt og Forfærdeligt i Alt, hvad der kommer fra vor Side.

Sagd: De foregaaende ærede Talere have næsten alle været saa overraskede, at de ikke have været istand til at søle nogen større Overraskelse, og jeg tilstaaer, at jeg befinder mig i samme Situation. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne erklærede: „Jeg er berettiget til at fordrø, at man anser det for Forslagsstillerne's Mening, hvad jeg som deres Ordfører her udtaler“. Jeg troede, at man var berettiget til at anse det, som udtales i selve Forslaget, for at være Forslagsstillerne's Mening. Hvad der har været Øjensstand for deres modne Overveelse, og hvad de igjennem deres Forslag have forkyndt for Thingets Medlemmer, og for Regjeringen, det troede jeg var Forslagsstillerne's Mening, og naar der altsaa ikke er fuld Overensstemmelse imellem det, som den ærede Ordfører udtaler, og det, som udtales i Forslaget, saa holder jeg mig til det, der staaer i Forslaget. (Stemmer: Der er Overensstemmelse derimellem). Nei, det er der ikke, og jeg skal tillade mig at komme nærmere ind paa dette Punkt. Den ærede Ordfører sagde: Vi forlange kun, at Regjeringen loyalt skal opfylde det Tilfagn, som den har givet om, at, hvis Folkethinget ønskede det, vilde Regjeringen meddele det Dplysninger om vort nuværende Forhold til Udlandet, hvori